

ОЦІННІ ПОНЯТТЯ, ВИКОРИСТОВУВАНІ ПРИ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ОСОБИСТОЇ ПОРУКИ

Зауважено, що обов'язковою вимогою до поручителя є те, щоби це була особа, яка зможе забезпечити мету особистої поруки. У вирішенні питань про можливість певної особи бути поручителем варто зважати на її особисті якості, характер взаємовідносин між підозрюваним та особою, яка виявила бажання стати поручителем, здатність потенційного поручителя впливати на поведінку підозрюваного/обвинуваченого. Сформульовано низку рекомендацій щодо вдосконалення норм, які регламентують застосування цього запобіжного заходу.

Ключові слова: особиста порука; особа, яка заслуговує на довіру; особлива довіра; добросовісність поведінки поручителя; кількість поручителів.

Постановка проблеми. Одним із запобіжних заходів, у яких використовується психологічний метод впливу на поведінку підозрюваного, обвинуваченого, є особиста порука. Адже поручителі забезпечують належну поведінку підозрюваного, обвинуваченого силою свого авторитету, дружніх, родинних чи інших подібних відносин. Такі стосунки між підозрюваним, обвинуваченим гарантують прагнення цього учасника процесу до дотримання умов аналізованого запобіжного заходу та забезпечують можливість реального впливу поручителів на свого підопічного. Тому взаємна довіра поручителя та підозрюваного (обвинуваченого) є важливою передумовою обрання такого запобіжного заходу.

Стан дослідження. Аналізу проблемних питань особистої поруки присвячені праці таких дослідників, як О. С. Гречишнікова, М. І. Капінус, З. Ф. Коврига, В. А. Михайлов, Ю. В. Мінаєв, М. М. Михеєнко, Л. К. Трунова, Д. А. Чухраєв та ін. Однак ці дослідження ґрунтувалися на КПК 1960 р. Новий же КПК України 2012 р. дещо змінив зміст мети і підстав застосування запобіжних заходів. Попри це, слідча та судова практики гостро потребують науково обґрунтованих рекомендацій із застосування законодавчих новел.

Мета статті – дослідити зміст оцінних понять, що містяться в кримінально-процесуальних нормах, які регламентують застосування запобіжного заходу у вигляді особистої поруки; продемонструвати, які труднощі виникають у їх тлумаченні та застосуванні.

Виклад основних положень. Особиста порука полягає у наданні *«особами, яких слідчий суддя, суд вважає такими, що заслуговують на довіру»* (тут і далі – курсив мій – В. Р.), письмового зобов'язання про те, що вони поручаються за виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього обов'язків і зобов'язуються за необхідності доставити його до органу досудового розслідування чи в суд на першу про те вимогу (ч. 1 ст. 180 КПК України).

Обов'язковою вимогою щодо поручителя є те, щоби це була особа, яка *заслуговує на довіру*. Законодавець не розкриває це поняття, тому його суть розуміється в межах загальновоизначених понять. Важливою вимогою щодо поручителя є те, щоб він зміг забезпечити мету особистої поруки.

Практика застосування оцінного поняття *«довіра»* не вирізняється однозначністю. Як приклад можна навести кримінальну справу за обвинуваченням колишнього прем'єр-міністра України Ю. В. Тимошенко у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 365 КК України. Печерський районний суд м. Києва відмовив стороні захисту у задоволенні клопотання про зміну запобіжного заходу з тримання під вартою на особисту поруку сорока осіб, серед яких були, зокрема, Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет, Герой України Д. В. Павличко, народний артист України О. В. Пономарьов [1]. Незважаючи на значні заслуги цих сорока осіб, які виявили бажання стати поручителями, суд не вважав, що вони зможуть забезпечити виконання підсудною покладених на неї обов'язків.

Також свого часу заступник генпрокурора Р. Кузьміна надіслав лист із відмовою на прохання 89 депутатів-опозиціонерів Верховної Ради з клопотанням звільнити з-під варти лідера «Народної самооборони» Ю. Луценка [2; 3; 4; 5; 6].

Водночас (коли слідством керував той же Р. Кузьмін) слідче управління Генеральної прокуратури ухвалило рішення обрати запобіжний захід щодо екс-голови Сумської обласної державної адміністрації В. Щербаня (обвинуваченого у вчиненні низки тяжких злочинів, зокрема таких, як зловживання службовим становищем, перевищення службових повноважень, вимагання, шахрайство з фінансовими ресурсами). Його передали на поруки лише трьом депутатам з «правлячої» тоді Партії регіонів [7; 8; 9; 10].

2007–2008 рр. на телеканалі «Інтер» стартував проект «Великі українці», який поєднував ток-шоу з інтерактивним опитуванням усіх громадян України щодо місця й ролі видатних державних і політичних діячів, військових, художників, учених, спортсменів, релігійних діячів, лікарів і представників інших професій у національній і світовій

історії. За результатами цього проекту у квітні 2008 р. було складено список ста видатних українців, до яких, зокрема, увійшли В. Ющенко, Ю. Тимошенко та Л. Лук'яненко. Виникає питання: «Чи можна осіб, які містяться у цьому списку, вважати такими, що заслуговують на *особливу довіру*?» Мабуть, ні. Показовим є те, що стосовно Ю. Тимошенко набрав законної сили обвинувальний вирок, а політична партія, головою якої був В. Ющенко, набрала непрохідний 1,1% на парламентських виборах. Якщо за незалежної України Л. Лук'яненку присвоєно звання Героя України, нагороджено орденом князя Ярослава Мудрого, то за часів СРСР він неодноразово був засуджений та визнаний особливо небезпечним рецидивістом.

Ці приклади свідчать про непостійність рівня *довіри* до одних і тих же осіб, її залежність від форми політичного режиму та часу. Успіх у певній галузі, наявність державних нагород, почесних звань, займаних посад, наукових ступенів і вчених звань тощо не можуть бути єдиними критеріями *довіри*.

Спільним для всіх визначень поняття «*довіри*» [11, с. 335; 12, с. 217; 13, с. 79; 14, с. 43; 15; 16, с. 166; 17, с. 359; 18, с. 966–970; 19, с. 24–26] є те, що воно передбачає впевненість у позитивній якості людини та відповідне до неї ставлення.

Застосування особистої поруки, крім довіри до особи, яка поручається за підозрюваного, обвинуваченого, залежить і від того, наскільки слід довіряти підозрюваному, обвинуваченому. Підозрюваному, обвинуваченому повинен вірити не лише той, хто приймає рішення про обрання цього запобіжного заходу, а й поручитель [20, с. 36; 21, с. 109; 22, с. 103; 23, с. 233].

Слід погодитися з думкою дослідників про те, що довіра до поручителів повинна на чомусь ґрунтуватися [24, с. 87; 25, с. 184]. Однак неправильним є те, що необхідна перевірка поручителя шляхом слідчих дій, а саме – витребування характеристик, довідок, інших документів. У матеріалах кримінального провадження необхідно зібрати інформацію, яка би свідчила про те, що поручитель реально здатен утримати підозрюваного чи обвинуваченого від дій, що перешкоджають кримінальному судочинству, прискікти можливе зловживання довірою з боку обвинуваченого [24, с. 87].

З'ясування цих обставин є необхідним. Адже перш ніж застосувати особисту поруку, слід з'ясувати особу поручителя, його місце проживання та роботи, характеристику тощо. Але особа, яка ручається, сама здатна представити матеріал, який її характеризує. І лише сумніви у справжності представлених документів чи істинності викладених у них відомостей можуть спонукати уповноважену особу перевірити

їх істинність. Однак не проведенням слідчих дій, а направленням запитів і проведенням перевірки.

Якщо підозрюваний чи обвинувачений (який взятий на поруку) розпочав вчиняти чи збирається вчиняти протиправні дії, поручитель, повідомляючи про поведінку підопічного, може як відмовитися від взятої на себе поруки, так і просити правоохоронні органи вплинути на підопічного. Висловлюється точка зору, згідно з якою за цих умов заміна запобіжного заходу на більш суворий можлива не у всіх випадках допущених порушень. Можливе попередження як підозрюваного, обвинуваченого, так і поручителя, про недопущення повторення порушень, і лише за їх повторення – правомірна заміна запобіжного заходу на більш суворий. Поручитель, із морально-етичної точки зору, не має права більше брати на себе поруку ні за цю особу, ні за будь-яку іншу (оскільки він втрачає довіру з боку органів, що ведуть процес) [25, с. 189]. Законодавець справді не встановлює вимоги про заміну запобіжного заходу на більш суворий у всіх випадках допущених порушень, які можуть бути не дуже значними (наприклад, одноразова неявка до слідчого за викликом через забудькуватість). Висновок же про те, що в подальшому поручитель не може брати на себе поруку ні цієї ж особи, ні будь-якої іншої (оскільки втрачає довіру), прямо на законі не ґрунтується (хоча, з моральної точки зору, таке твердження все ж є правильним).

У юридичній літературі пропонується ввести нове оцінне поняття «*добросовісність* поведінки поручителя». Так, стверджується, що відповідальність поручителя встановлена за недотримання своїх обов'язків, а не за дії підозрюваного, обвинуваченого. Якщо поручитель зробив усе від нього залежне, аби цей учасник процесу у призначений час з'явився за викликом органу, що здійснює кримінальний процес, чи іншим чином не перешкоджав провадженню у справі, то на нього не може бути накладене грошове стягнення [26, с. 59–60]. Проте видається правильною точка зору, згідно з якою доводи поручителя про те, що він сумлінно виконував взяті на себе обов'язки, але, незважаючи на це, не зміг попередити небажану поведінку підозрюваного/обвинуваченого, не звільняє його від відповідальності [27, с. 164]. Справді, поручитель повинен нести відповідальність у разі встановлення факту процесуального правопорушення з боку підозрюваного, обвинуваченого. Вина поручителя полягає у його самонадіяності щодо можливості забезпечити належну поведінку цього учасника процесу. Тому встановлення факту добросовісності (чи, навпаки, недобросовісності) поручителя не має жодного юридичного значення.

Поняття «довіри» само собою є оцінним і суб'єктивним, а підсилення його прикметником «особлива» ускладнює його розуміння. Згідно із ч. 2 ст. 180 КПК України, кількість поручителів визначає слідчий суддя, суд, який обирає запобіжний захід. Наявність одного поручителя може бути визнано достатньою лише в тому разі, коли ним є «особа, яка заслуговує на особливу довіру». Отож, від правильного тлумачення оцінних понять «довіра» і «особлива довіра» залежатиме вирішення питання про достатню кількість поручителів під час обрання запобіжного заходу у виді особистої поруки.

Законодавство деяких країн СНД (зокрема, у ст. 121 КПК Республіки Білорусь [28] та ст. 142 КПК Республіки Казахстан [29]) обумовлює, що кількість поручителів не може бути меншою двох. Проте має значення не кількість поручителів, а їх авторитет у підозрюваного/обвинуваченого та судді (чи слідчого судді). Тому відповідна норма українського кримінального процесуального законодавства видається більш продуманою.

У абз. 2 п. 14 листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04.04.2013 р. № 511-550/0/4-13 «Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України» зазначено: «при обранні такого запобіжного заходу слідчий суддя, суд має враховувати, що наявність одного поручителя може бути визнана достатньою лише у тому разі, коли ним є особа, яка заслуговує на особливу довіру (народний депутат України, депутат місцевої ради, особа, яка відзначена державними нагородами тощо)» [30]. Наведений підхід видається дуже спрощеним. Адже досягнення у будь-якій сфері ще не гарантують наявності у потенційного поручителя позитивних моральних якостей, бажання сприяти органам кримінальної юстиції, поваги до нього з боку підозрюваного/обвинуваченого, можливості впливу на нього.

Обираючи цей запобіжний захід і приймаючи рішення про те, що поручителів буде кілька, постає питання про те, чи повинна у слідчого судді, судді виникати віра у те, що кожен із них окремо здатен забезпечити виконання *всіх* обов'язків підозрюваного/обвинуваченого, що покладаються на нього у зв'язку із застосуванням поруки? В юридичній літературі з цього приводу немає одностайності.

Деякі дослідники стверджують, що правозастосовний орган повинен установити, які конкретно зобов'язання може взяти на себе кожен із поручителів, і реально забезпечити їх виконання.

У письмовому зобов'язанні особистого поручителя потрібно вказати лише на ті зобов'язання, які він фактично може виконати. За такого розподілу обов'язків між поручителями їх відповідальність за неналежну поведінку матиме персональний характер [21, с. 109; 31, с. 422–423].

Інша ж точка зору (саме її поділяє автор статті) зводиться до того, що поручитель бере на себе зобов'язання: 1) у призначений час з'являтися за викликом органів, що ведуть процес; 2) іншим шляхом не перешкоджати кримінальному провадженню. Закон не розділяє ці зобов'язання при особистій поруці. Не можна прийняти від однієї особи зобов'язання про явку, а від іншої – поруку про неперешкодження провадженню у справі. Адже закон не розмежовує настання відповідальності поручителя за порушення підозрюваним чи обвинуваченим певної заборони такого запобіжного заходу [25, с. 183].

Особиста порука повинна застосовуватися лише за клопотанням поручителів чи з їхньої згоди (що свідчить про відносини взаємної довіри між ним і підозрюваним/обвинуваченим). А тому слідчий суддя, суд має право лише роз'яснити можливість особистої поруки зацікавленим особам, але не обирати такий запобіжний захід на власний розсуд, ґрунтуючись на довірі до певних осіб.

КПК РФ (ст. 103) передбачає, що особиста порука як запобіжний захід застосовується за наявності згоди особи, щодо якої дається порука. Таке законодавче положення є абсолютно виправданим. У ст. 180 КПК України подібна норма не прописана, а даремно! Адже якщо поручитель викликає довіру (чи особливу довіру) лише у слідчого судді, суду, але не у особи, щодо якої вирішується питання про обрання цього запобіжного заходу, якщо він не є авторитетом для того, за поведінку кого поручається, то постає закономірне запитання про те, чи можна з великою ймовірністю припускати, що застосований захід буде справді дієвим та ефективним? Відповідь очевидна: ні.

З огляду на викладене, варто доповнити ч. 1 ст. 180 КПК України 1960 р. положенням про те, що «особиста порука може застосовуватися лише за письмового клопотання поручителя (поручителів) та згоди особи, щодо якої дається порука».

Висновки. Отож, обов'язковою вимогою до поручителя є те, щоби це була особа, яка *заслужує на довіру* і зможе забезпечити мету особистої поруки. У вирішенні питання про можливість певної особи бути поручителем треба зважати на особисті якості того, хто планує стати поручителем, засоби його впливу на підозрю-

ваного, обвинуваченого, характер взаємовідносин між підозрюваним та особою, яка виявила бажання стати поручителем, здатність потенційного поручителя впливати на поведінку підозрюваного/обвинуваченого.

Наведено аргументи проти висловленої в юридичній літературі пропозиції ввести нове оцінне поняття «*добросовісність* поведінки поручителя». Обґрунтовано, що доводи поручителя про сумлінність виконання ним взятих на себе обов'язків і неможливості попередження небажаної поведінки підозрюваного/обвинуваченого все одно не звільняє його від відповідальності. Поручитель повинен нести відповідальність у разі встановлення факту процесуального правопорушення з боку підозрюваного, обвинуваченого. Вина поручителя полягає у його самонадіяності щодо можливості забезпечити належну поведінку цього учасника процесу.

Стверджується, що досягнення у будь-якій сфері ще не гарантують наявності у потенційного поручителя позитивних моральних якостей, бажання сприяти органам кримінальної юстиції, повагу до нього з боку підозрюваного/обвинуваченого, можливість впливу на нього.

Проаналізовано дискусійне питання про те, чи повинна у слідчого судді, судді виникати довіра у тому, що кожен із поручителів окремо здатен забезпечити виконання всіх обов'язків підозрюваного/обвинуваченого, що покладаються на нього у зв'язку із застосуванням поруки? Розкритиковано думку дослідників, які стверджують, що правозастосовний орган повинен установити, які конкретно зобов'язання може взяти на себе кожен із поручителів й реально забезпечити їх виконання та що за такого розподілу обов'язків між поручителями їх відповідальність за неналежну поведінку матиме персональний характер.

Автор обстоює точку зору, згідно з якою кожен поручитель бере на себе зобов'язання:

- 1) у призначений час з'являтися за викликом органів, що ведуть процес;
- 2) іншим шляхом не перешкоджати кримінальному провадженню та стверджує, що закон не розмежовує ці зобов'язання при особистій поруці.

Обґрунтовано, що особиста порука повинна застосовуватися лише за клопотанням поручителів чи з їхньої згоди (що свідчить про відносини взаємної довіри між ним і підозрюваним/обвинуваченим). З огляду на це, запропоновано доповнити ч. 1 ст. 180 КПК України 1960 р. положенням про те, що «особиста порука може

застосовуватися лише за письмового клопотання поручителя (поручителів) та згоди особи, щодо якої дається порука».

1. 40 поручителів просят суд освободить Тимошенко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unian.net/news/450416-40-poruchiteley-prosyat-sud-osvobodit-timoshenko-spisok.html>.

2. Генпрокуратура відмовилася звільнити Луценка на поруки сотні депутатів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.korrespondent.net/ukraine/1191724-genprokuratura-vidmovilasya-zvilniti-lucenka-na-poruki-sotni-deputativ>.

3. Генпрокуратура не відпустила Луценка на поруки нардепів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://for-ua.com/article/456135>.

4. НУНС вимагає негайно звільнити Луценка з-під варти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/news/2010/12/27/5719525/>.

5. Депутати готові взяти на поруки лише Луценка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bbc.co.uk/ukrainian/news/2011/02/110217_lutsenko_mp_quarant_ob.shtml.

6. Нардепи просят суд отпустить Луценко на поруки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://censor.net.ua/news/148523/nardepy_prosyat_sud_otpustit_lutsenko_na_poruki

7. Через неделю Щербань будет признан полностью невиновным?! [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://censor.net.ua/news/70997/через_неделю_scherban_budet_priznan_polnostyu_nevinovnym.

8. Регіонали шкірять зуби [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unian.ua/politics/21708-stretovich-regionali-shkiryat-zubi.html>.

9. Генпрокуратура відпустила Щербаня на поруки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ua.comments.ua/politics/55967-Genprokuratura_vidpustila.html.

10. Владимир Щербань пошел по рукам [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://for-ua.com/press/2006/11/06/105340.html>.

11. Словник української мови: в 11 т. – Т. 2. – К.: Наукова думка, 1971. – 550 с.

12. Лопатин В. В. Малый толковый словарь русского языка / В. В. Лопатин, Л. Е. Лопатина. – М.: Русский язык, 1990. – 704 с.

13. Даль В. И. Толковый словарь живого великорусского языка / В. И. Даль – М.: Изд-во иностранных и национальных словарей, 1955. – Т. 1. – 500 с.

14. Селигмен Адам. Проблема дверия / Адам Селигмен; пер. с англ. И. И. Мюрберг, Л. В. Соболевой. – М.: Идея-Пресс, 2002. – 256 с.

15. Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Довіра>.

16. Михеєнко М. М. Кримінальний процес України: підручник / М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, В. П. Шибіко. – К.: Либідь, 1999. – 536 с.

17. Кримінально-процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар. / за заг. ред. В. Т. Маляренка, В. Г. Гончаренка. – К.: ФОРУМ, 2003. – 495 с.

18. Чухраєв Д. А. Напрями вдосконалення особистої поруки в кримінальному процесі України / Д. А. Чухраєв // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 966–971.

19. Скрипкина Т. П. Психологія довіри: учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений / Т. П. Скрипкина. – М.: Академия, 2000. – 264 с.

20. Манаєв Ю. В. Применение мер пресечения следователем / Ю. В. Манаєв, С. В. Посник, В. В. Смирнов. – Волгоград: Волгоградская высшая школа милиции МВД СССР, 1976. – 112 с.

21. Коврига З. Ф. Уголовно-процессуальное принуждение / З. Ф. Коврига. – Воронеж: Изд-во Воронеж. ун-та, 1975. – 175 с.

22. Гречишникова О. С. Обеспечение прав обвиняемого и подозреваемого при применении процессуального принуждения: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Оксана Сергеевна Гречишникова. – Волгоград, 2001. – 209 с.

23. Комментарий к Уголовно-процессуальному кодексу Российской Федерации / под общ. ред. В. В. Мозякова. – М., 2002.

24. Михайлов В. А. Меры пресечения в российском уголовном процессе / В. А. Михайлов. – М.: Право и Закон, 1996. – 304 с.

25. Трунова Л. К. Современные проблемы применения мер пресечения в уголовном процессе: дисс. ... доктора юрид. наук: 12.00.09 / Людмила Константиновна Трунова. – М., 2002. – 419 с.

26. Попов К. В. Проблемы участия суда в применении мер пресечения: дисс. на стискание ученой степени канд. юрид. наук: 12.00.09 / Константин Валерьевич Попов. – Краснодар, 2004. – 220 с.

27. Комментарий к Уголовно-процессуальному кодексу Российской Федерации / под ред. И. Л. Петрухина. – М., 2002.

28. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Беларусь от 16.07.1999 № 295-3 (с изменениями и дополнениями по состоянию на 30.07.2014 № 165-3) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.pravo.by/world_of_law/text.asp?RN=hk9900295.

29. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Казахстан от 04.07.2014 № 231-V ЗРК (с изменениями и дополнениями по состоянию на 07.11.2014) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31575852.

30. Лист Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04.04.2013 р. № 511-550/04-13 «Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13>.

31. Капинус Н. И. Процессуальные гарантии прав личности при применении мер пресечения в уголовном процессе: дисс. ... доктора юрид. наук: 12.00.09 / Николай Иванович Капинус. – М., 2001. – 547 с.

32. Уголовно-процессуальный кодекс РФ от 18.12.2001 № 174-ФЗ (ред. от 03.02.2014) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://zakonbase.ru/upk/>

Рыбалко В. А. Оценочные понятия, использованные при регламентации меры пресечения в виде личного поручительства

Отмечено, что обязательным требованием к поручителю является то, что им должно являться лицо, которое может обеспечить цель личного поручительства. В решении вопроса о возможности какого-либо лица быть поручителем следует учитывать его личные качества, характер отношений между подозреваемым и лицом, изъявившим желание стать поручителем, способность потенциального поручителя влиять на поведение подозреваемого/обвиняемого. Сформулирован ряд рекомендаций по усовершенствованию норм, регламентирующих применение этой меры пресечения.

Ключевые слова: личное поручительство, лицо, заслуживающее на доверие, особое доверие, добросовестность поведения поручителя, количество поручителей.

Rybalko V. O. Estimated concepts in the regulation of the use of a preventive measure in the form of personal guarantee

The article states that the requirement for the guarantor is that it would be a person who could provide a purpose of personal surety. When solving the problem of the ability of certain person to be the guarantor it is necessary to pay attention to the personal qualities of the person, the nature of the relations between a suspect and a person who wishes to be the guarantor, the ability of the potential guarantor to influence on the behavior of the suspect/accused. An argument against expressed in legal literature offers to estimate a new concept of «good faith behavior of a guarantor». It is proved that the arguments of the guarantor about implementation of good faith of the obligations assumed and the inability to prevent undesirable behavior of the suspect / accused, in any case do not release him from liability.

It is claimed that the achievements in any field do not guarantee the presence of the potential guarantor's positive moral qualities, the desire to promote criminal justice authorities, the availability of respect from the part of the suspect / accused, the opportunity of influence on him. Criticized the opinion of some researchers who argue that the enforcement authority must determine which specific obligations can take on each of the guarantors and really ensure their implementation and that such distribution of responsibilities between the guarantors of their responsibility for misconduct will have a personal character.

The author defends the point of view that each guarantor undertakes to: 1) appear at the appointed time for the challenge of leading the process; 2) The other way not to interfere with the criminal proceedings and argues that the law does not share these commitments with the personal surety.

Proved that the personal surety should apply only at the request or with the surety agreement (which shows the relationship of mutual trust between him and the suspect /accused). Given this proposed relevant amendments to the Code of Ukraine in 1912.

Key words: personal guarantee, a trustworthy person, special trust, good faith behavior of a guarantor, number of guarantors.

Стаття надійшла 2 червня 2015 р.